

CINEMA

EDISON

Cineclub

Dijous 26 de setembre / 20 hores / V.O. en francès subtitulada en castellà
Divendres 27 de setembre / 21.30 hores / V.O. en francès subtitulada en castellà
Dissabte 28 de setembre / 18 hores / V. doblada en castellà
Cinema Edison

2019

Clara y Claire

(*Celle que vous croyez*)
de Safy Nebbou

Fitxa tècnica

Safy Nebbou i Julie Peyr (basada en la novel·la de Camille Laurens) / Fotografia: Gilles Porte / Música: Ibrahim Maalouf / País: França / Any: 2019 / Durada: 101 minuts / No recomenada a menors de 16 anys

Fitxa artística

Juliette Binoche, Charles Berling, François Civil, Nicole García, Guillaume Gouix, Jules Houplain, Claudé Perron i Marie-Ange Casta

SINOPSI. Per espionar el seu amant Ludo, Claire Millaud, de 50 anys, crea un perfil fals a les xarxes socials i es converteix en la Clara, una bella jove de 24 anys. L'Alex, l'amic del Ludo, s'enamora instantàniament d'ella. La Claire, atrapada pel seu avatar, s'enamora bojament d'ell. Encara que tot es desenvolupa en el món virtual, els sentiments que afloren són bastant reals.

EL DIRECTOR. Safy Nebbou (Bayona, 1968) és un actor, guionista i director francès. Es va iniciar com a actor, sent instruït per figures de prestigi com Tsilla Chelton, Bryan Divers i Jean-Marie Broucaret. Va treballar vuit anys al Théâtre des Chimères en obres d'autors tan diversos com Grumberg, Topor, Txèkhov, Molière o Valle-Inclán. Posteriorment va arribar a ser professor de teatre al mateix temps que director teatral, portant a escena més de trenta obres entre 1989 i 1998. Safy Nebbou ha escrit i dirigit nombrosos curts aclamats internacionalment abans del seu debut en el llargmetratge *Le cou de la girafe* (*El cuello de la jirafa*, 2004), *L'empreinte de l'ange* (*La marca del àngel*, 2008), *L'autre Dumas* (2010), *Comme un homme* (2012) i *Dans les forêts de Sibérie* (2016).

ENTREVISTA AMB EL DIRECTOR

Clara i Claire és una adaptació de la novel·la homònima de Camille Laurens. Com va descobrir la història? Vaig descobrir el llançament de la novel·la en la newsletter de Gallimard i em van entrar unes ganes boges de llegir-la, fins i tot abans que es publicqués. Així que vaig devorar el llibre. La novel·la em va captivar i, mentre la llegia, vaig pensar immediatament en *Rashomon*, la pel·lícula d'Akira Kurosawa on cada personatge narra la seva versió de la història. També vaig pensar en *Vertigo* d'Alfred Hitchcock, en què James Stewart està enamorat de la visió del fantasma

d'una dona. Em van venir a la ment *Les fauses confidències* de Marivaux, així com *Les relacions perilloses* de Choderlos de Laclos i també històries de Borges i Pirandello... Michel Saint Jean, el meu productor, estava tan entusiasmat com jo. **No és la seva primera adaptació d'una obra literària, de fet, *Comme un homme* es basava en una novel·la de Boileau-Narcejac. En què es diferencia aquesta pel·lícula de les altres?** El desafiament era tremendament estimulant, ja que la novel·la de Camille Laurens era complexa i inexorable, molt semblant a l'estructura d'un rellotge. Es tracta d'una narració seqüencial, amb una primera història interrelacionada amb una segona, que giren al voltant d'un problema d'identitat. La mentida, l'engany, la veritat, la manipulació i l'amor: aquests són els deliciosos ingredients que conformen el laberint d'aquesta narració. Més enllà del seu costat romàntic, fa nombroses al·lusions al gènere del thriller, la història també té una potent dimensió social. És una novel·la complicada amb múltiples trames que expliquen diverses veus. Així que ofería moltes possibilitats d'adaptació per al cinema i totes elles eren atractives. Després de tot, una sala de cinema és un lloc que ens obliga a creure que la ficció és la realitat.

Resulta fàcil comprendre el que el va seduir des d'un punt de vista formal, però què passa amb el contingut? La seva pel·lícula reflecteix una connexió profunda amb Clara, la solitària protagonista que crea una doble fictícia en el món virtual d'Internet... Clara vol resoldre un conflicte convertint-se en una altra persona. Al principi, el que em va commoure d'ella va ser el seu estatus de dona invisible, una cosa que li passa a la majoria de les dones majors de 50 anys. Però el meu propòsit no era protestar obertament o buscar un enfocament militant. Per a mi, Clara és una espècie d'antiheroïna, complexa i paradoxal alhora. Per tant, la seva dimensió tràgica està tenyida d'un sentiment destructiu de culpa. No obstant això, supera la seva humiliació i la seva tristesa donant curs a la seva força vital a través d'una altra dona imaginària. És una persona angoixada, en cert sentit una víctima de la nostra societat actual. En tot cas, la sensació de no estar en la flor de la vida o de sentir-se rebutjat, de ser conscient del pas del temps i que ens han deixat al marge, no es limita a les dones, és universal...

Però la veritat és que ha treballat amb una dona, Julie Peyr, per escriure el guió... Sí, però a més de ser dona, la vaig triar per les seves qualitats com a guionista i pel seu treball amb Arnaud Desplechin (*Jimmy P., Tres records de la meua joventut* i *Els fantasmes d'Ismael*). Però dit això, mai em va passar pel cap escriure aquesta pel·lícula amb un home! La paritat era un imperatiu. El graciós és que Julie Peyr viu a Los Angeles; així que vam haver de treballar a distància durant més d'un any utilitzant Skype i WhatsApp. D'alguna manera, ja estàvem immersos en el context de la pel·lícula!

CRÍTICA

En las nuevas relaciones sociales, el gran cambio lo supone el tiempo de respuesta. Tiempo para contestar, tiempo para pensar, tiempo para esconderse, tiempo para dudar, tiempo para encontrar, tiempo para inventar. En el cara a cara no cabe la táctica: al final salimos nosotros mismos, se nos acaba escapando el interior hacia el exterior, solo se puede mentir durante un rato. En un flirteo por Facebook, por WhatsApp, por pantalla, con el refugio de la intimidad y de la inventiva, podemos ser cualquiera. Incluso otros muy distintos. Justo lo que hace la protagonista de la excelente *Clara y Claire*, inventarse un otro yo más fascinante (o no) y, en cierto modo, más seguro. En las relaciones sentimentales virtuales se puede hasta fornicar. Con la imaginación como vía, la palabra como medio y la pantalla como red de seguridad. Es el amor seguro. Si dos personas no se llegan ni a mirar a los ojos apenas cabe la decepción. Y Safy Nebbou, en su sexto largometraje, inspirado en una novela de Camille Laurens (*Celle que vous croyez*, 2016), demuestra sensibilidad y complejidad. También capacidad narrativa en un último acto, al que da pie un esplendoroso giro de guion a la hora y cinco minutos de metraje, que en principio puede resultar forzado, pero que adquiere un muy atractivo sabor metalingüístico, con el que se despliegan dos nuevas e interesantísimas posibilidades para la historia de amor cibernético que domina la película. Nebbou se apoya además en un prodigio, el de Juliette Binoche, capaz de dar sentido con cada mínimo gesto en primerísimo plano a cada una de las frases de los numerosos chats con su joven amante virtual. Una actriz mayúscula que da vida a una mujer obsesionada por el pasado, por el paso del tiempo, por la decadencia del rostro y del cuerpo, por el dolor experimentado. Ese personaje que se inventa una doble más joven y que resulta irresistible en su sabiduría de haber vivido. El perfecto disfraz. *Clara y Claire*, con otras dos estupendas actuaciones, la de Nicole Garcia como la psiquiatra y la de François Civil como el veinteañero, nunca resulta tópica y siempre se desarrolla con la trascendencia que merece un tema sin respuestas, que también sabe adentrarse en la vulnerabilidad del otro. ¿Quiénes somos realmente? ¿En qué momento esos juegos virtuales pasan a ser la propia vida, la existencia real, la esperanza de cada día? La comunicación contemporánea, un modo de escape, una suerte de amenaza, una fuerza de la ilusión. *Javier Ocaña / El País*

PROPERES SESSIONS

27, 28 i 29 de setembre: El secreto de las abejas (*Tell It to the Bees*, 2018), d'Annabel Jankel

3, 4 i 5 d'octubre: Este niño necesita aire fresco (*Der Junge muss an die frische Luft*, 2018), de Caroline Link

4, 5 i 6 d'octubre: Los años más bellos de nuestra vida (*Les plus belles années d'une vie*, 2019), de Claude Lelouch
Petit Edison. Diumenge 6 d'octubre, a les 12 h: **Els bosc de Haquivaqui**, de Rasmus A. Sivertsen

C/ Joan Camps, 1
info@cinemaedison.cat
www.cinemaedison.cat
@edisoncinema

ÉS UN PROJECTE DE:

Associació Cultural Granollers

@ACGranollers
f AC Granollers
@acgranollers

Ajuntament de Granollers